

► Τέση Παπαθανασίου, συγγραφέας

Η «Υποξία» της διαφθοράς και της συγκάλυψης

■ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΣΤΟΦΟΡΟ

Η «Υποξία» της Τέσης Παπαθανασίου που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Νίκας είναι ένα αστυνομικό θρίλερ που μας μεταφέρει στα ζοφερά παρασκήνια της ιατρικής. Σε μια χώρα όπου το Εθνικό Σύστημα Υγείας καταρρέει και δίνονται όλα στους ιδιώτες, οι οικονομικοί ανταγωνισμοί, η εξασφάλιση της «πελατείας» συχνά αφήνουν πίσω τους το ιατρικό λειτουργήμα και τον «όρκο του Ιπποκράτη». Η συγγραφέας μας δείχνει με

ανάγλυφο τρόπο και τη διαπλοκή που υπάρχει μεταξύ εκτελεστικής εξουσίας, αστυνομικών αρχών και... μεγαλογιατρών. Πέρα από το ίδιο το καυτό θέμα, με ιδιαίτερη δεξιοτεχνία στήνει ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα με ήρωες ασυμβίβαστους, που τα βάζουν με την κάθε είδους εξουσία αναζητώντας τη δικαιοσύνη. Όλα ξεκινούν στην Πάρο. Ένα βροχερό βράδυ στη διαδρομή Φάραγγα-Παροικιάς, ένα αυτοκίνητο

βγαίνει από το δρόμο του. Η οδηγός σκοτώνεται.

Και γίνεται φανερό –τουλάχιστον στον ήρωα του βιβλίου, τον αστυνομικό Παβέρη– η προσπάθεια να αποδοθεί σε δυστύχημα, ενώ τίποτα δεν μοιάζει τυχαίο στον θάνατο της γνωστής χειρουργού.

Τι κρύβεται πίσω; Ένας ψυχαναγκαστικός άντρας που στέλνει απειλητικά σημειώματα ή μήπως κάτι πολύ πιο σκοτεινό;

Οι απαντήσεις στο βιβλίο!

► **Περίεργος ο τίτλος «Υποξία». Γιατί τον διαλέξατε και σε τι παραπέμπει;** Υποξία είναι η μερική έλλειψη οξυγόνου που μπορεί να επιφέρει σοβαρές βλάβες. Για την ακρίβεια σημαίνει πως η μερική πίεση οξυγόνου στο αίμα είναι χαμηλή. Το βιβλίο έχει να κάνει με τα ιατρικά κακώς κείμενα, μα όχι μόνο με αυτά. Μιλά για τις ανθρώπινες σχέσεις και γενικότερα τη θέση του σύγχρονου ανθρώπου στην κοινωνία και τη σχέση του με την προβολή και το χρήμα,

άρα και με τη διαφθορά. Ένας θάνατος ένα βροχερό βράδυ στην Πάρο που στην αρχή μοιάζει με ατύχημα, φέρνει στο φως τέντες διαφορετικές υποθέσεις. Οι τρεις σχετίζονται μεταξύ τους. Η μία είναι παράταιρη, είναι αυτή όμως που κρύβει πίσω της τη λύση. Σε αυτή αναφέρεται ο τίτλος και για μένα αυτή είναι η κεντρική σκηνή του βιβλίου.

Η Υποξία είναι εκεί και κάνει την ατμόσφαιρα πνιγηρή, αλλά η ανάσα που ακολουθεί πλημμυρίζει λυτρωτικά με οξυγόνο όλα μας τα κύτταρα.

► **Ποια ήταν η πηγή έμπνευσης για τη νέα υπόθεση του Παύλου Παβέρη;** Έμπνευση είναι η καθημερινότητα. Η ίδια η ζωή. Γεγονότα που συμβαίνουν τόσο σε μένα και στο άμεσο περιβάλλον μου, όσο και στην ευρύτερη κοινωνία, είτε μιλάμε για κάτι που εκτυλίχθηκε δίπλα μου είτε το διάβασα στο αστυνομικό δελτίο. Μόνη προϋπόθεση να με αγγίξουν συναισθηματικά και να με προβληματίσουν ώστε να θέλω να τα εξωτερικεύσω. Η Υποξία λοιπόν έχει να κάνει με ένα θέμα ευαίσθητο, ένα θέμα

που με θυμώνει προσωπικά, την αναληψία και ασυνειδησία στον χώρο της υγείας, στον βωμό του συμφέροντος. Κάτι που λίγο πολύ όλοι έχουμε βρεθεί μπροστά του, κάτι που δεν θα έπρεπε να συμβαίνει γιατί έχει να κάνει με το πολυτιμότερο αγαθό που είναι η υγεία και τελικά η ίδια η ζωή.

► **Ο Arne Dahl στο σχόλιό του για το βιβλίο σας κάνει λόγο για ένα «κοινωνικά επικριτικό αστυνομικό μυθιστόρημα». Είναι πράγματι έτσι και γιατί;**

Ο Arne Dahl εκτός από αξιοθαύμαστος συγγραφέας είναι και ένας εξαιρετικά ευφυής άνθρωπος και δεν με εξέπληξε πόσο εύκολα έπιασε τον σφυγμό του βιβλίου και πόσο εύστοχα το χαρακτήρισε. Το σύγχρονο αστυνομικό είναι κοινωνικό μυθιστόρημα, ξεκινάει με βάση το έγκλημα, κατά συνέπεια κοινωνικά προβλήματα που ο συγγραφέας έχει την ευκαιρία να καταδείξει. Μέσα από τον γρίφο, το μυστήριο και άρα τη συμμετοχή του αναγνώστη, τον βάζει σε διαδικασία σκέψης ανάμεσα σε πολύ σημαντικά δίπολα όπως το καλό και το κακό,

«Η «καταγγελία» σε αυτό το βιβλίο είναι αρκετά αιχμηρή, τονίζεται έντονα η διαφθορά και το πόσο καλά στημένη είναι

το σωστό και το λάθος, το δίκαιο και το άδικο. Η αλήθεια είναι πως η «καταγγελία» σε αυτό το βιβλίο είναι αρκετά αιχμηρή, τονίζεται έντονα η διαφθορά και το πόσο καλά στημένη είναι, φωτίζοντας παράλληλα και την αντίθετη πλευρά, αυτή της ευσυνειδησίας και της εντιμότητας που σίγουρα υπάρχει.

► **Ποιες θα χαρακτηρίζατε ως βασικές συγγραφικές επιρροές σας;**

Διαβάζω αρκετά, πάνω από όλα είμαι αναγνώστρια. Διαβάζω πολλά αστυνομικά, όμως τα εναλλάσσω με άλλα είδη γιατί με ενδιαφέρει να παρακολουθώ πώς εξελίσσεται η λογοτεχνία γενικότερα. Συγγραφικά προσπαθώ να μην έχω επιρροές. Το αστυνομικό είναι ένα είδος που κατ' ανάγκη έχει συμβάσεις, και επιδίωξή μου είναι όσο μπορώ τα υπόλοιπα, δηλαδή η έκφραση, το στυλ, το ύφος, να είναι ελεύθερα. Δεν ξέρω αν το καταφέρνω γιατί όλοι επηρεάζομαστε καθημερινά, τα πάντα γράφουν μέσα μας, όμως νομίζω περισσότερο επηρεάζομαι από αυτά που με απασχολούν γύρω μου ως προς τη θεματολογία και

όχι τόσο ως προς τη γραφή.

► **Πιστεύετε πως το ελληνικό αστυνομικό μυθιστόρημα περνά περίοδο ακμής; Αν ναι, που οφείλεται αυτό;** Στις μέρες μας, ναι, πιστεύω πως το αστυνομικό είδος ανθεί. Οι λόγοι είναι αρκετοί, πάντα έχουν να κάνουν με το τι ψάχνουν οι αναγνώστες. Το έγκλημα ως προϋπόθεση είναι πόλος έλξης, ο αναγνώστης θέλει να κατανοήσει το ανεξήγητο, να εξερευνήσει την ανθρώπινη φύση που ακροβατεί ανάμεσα στο καλό και στο κακό, να δει τα προβλήματα να λύνονται, να αποδίδεται δικαιοσύνη ή και όχι. Πιστεύω πως στη χώρα μας βοήθησε η ώθηση από την επιτυχία της ξένης αστυνομικής λογοτεχνίας καθώς επίσης ότι ωρίμασε παράλληλα ένα πλαίσιο ώστε να ασχοληθούν οι Έλληνες συγγραφείς περισσότερο με αυτή. Μπορεί να μην έχουμε τη σκοτεινή, ομιχλώδη ατμόσφαιρα των βορείων χωρών, αλλά δεν νομίζω πως είναι καν απαραίτητη. Χαίρομαι πολύ που όλο και περισσότεροι συγγραφείς ασχολούνται με το αστυνομικό, έτσι εξελισσόμαστε.

